

Нічний візит

Борис Олійник

І явився з ночі Ворон,
чорно-сизий, як рілля.
- Звідки... ви? - отерп мій голос.
Одвернувся: - А звідтіля.

І загруз у верховіття,
наче привид з потойсвіть.
У його залізних кігтях
щось окровлене тремтить.

- Що там... що то в кігтях б'ється? -
захитався мені світ.
- А-а, тремтиш? То людське серце -
маю здобич на обід.

- Чи далеко ж ті... угіддя,
звідки здобич припасли?
- Там, на Косово, де сербів
косить смерть у три коси!

- Леле! Що ж ми тут розсілись:
треба ж рятувать братів! -
Сплюнув жовч: - Досидівсь, куме:
я по тебе прилетів.

- Ох, біда! Коли б же знали,
ми б грудьми - супроти зла! -
Обірвав: - Дарма лукавиш:
ваша черга надійшла.

Вам волали: "Гей, слов'яни!"
Ви ж ховалися до нір. -
І, крилом роздерши ніч,
Увігнав у серце дзьоба,
мов кривий османський ніж!

...Місяць обірвавсь, як бомба, -

Прямо меживіч.